

Der var kun den Forskiel i Stillingen, at da talte man om Angrebskrig og ikke om Forhandling, om Stattenegtteller i Anledning af Provisorier osv. og det tales der nu ikke mere om, hvad der jo ogsaa kan være korrekt, rent teknisk talt. Nu har jeg i et kongeligt privilegeret Blad, der kaldes „Nalborg Stiftstidende“ set, at Berg ved denne Beilighed skulde have holdt en nydelig Tale for Hengjemmelsen af dette Provisorium. Dette er fornødent blevet modsaagt, men det er sikkert uden nogen Forpligtelse for det ærede Medlem fra Veire, at tagttage Unholdelsen af denne Slags Anekdoter. Men det ærede Medlem har fremført det paa Rigsdagsmænds Vegne — om det er slagne eller gjenvalgte Rigsdagsmænd, veed jeg ikke — der fortælle, at de have det i deres Lomme. Saa vil jeg her sige til det ærede Medlem fra Veire, for at han kan sige til sine Kollleger igjen, at aldrig har Noget hørt mig udtale anden Opfattelse af dette Forhold end den, som jeg lige siden 1877 har høvdet, at det er ganske vist Folkethingets Berettigelse at bestemme det Tidspunkt til at give Ministeriet det mulige Paaskud til Opløsning, men at det vil være at gaa af Veien for Provisorismen og det provisoriske Ministerium, hvis man i Udvalg eller andetsteds handlede i den Hensigt at hengjemme. At det ikke kom frem i Foraaret 1887, det er klart for Alle, begrundet i, at da havde vi travlt med andre Ting, da skabtes den nye Politikk, og denne nye Politikk førte til, at Finantsministeren det næste Aar fik en lys Tude, det var i Efteraaret 1887. Man har fortalt, og hvad Finantsministeren den Gang sagde her i Salen, synes ogsaa at tyde derpaa, at han virkelig da havde faaet — hvorledes og paa hvilken Maade, vedkommer ikke mig — Visshed om, at Oppositionen, det vil sige Folkethingets Flertal, virkelig vilde lade Provisoriet gaa i Udvalg strax, og hans Overtalelse over, at man ikke tog det, var altsaa ikke kunstlet, men ganske naturligt efter de Forudsætninger, hvormed han sad inde, men det skal jeg nu ikke fordybe mig videre i. Den Gang gik man, og det skal jeg heller ikke komme nærmere ind paa, ind paa at forfaste det, men heldigt har det ogsaa været for Folkethinget, der er saa bange for at forfaste Provisoriet, saaledes at det faaer virkningsfuld Betydning ogsaa fra Regeringens Standpunkt, at lige siden den

Tid har Conseilspresidenten givet det en lille Frist, for at det kunde stille det ind paa det private Initiativ og faae det forkastet for senere at lade det gaa i Udvalg. Efter hvilke Aftaler det er foregaaet, og om det er foregaaet efter Aftale i Overensstemmelse med den foreliggende Situation, skal jeg ikke sige. Saaledes gik det i December 1887. Strax kom man frem med det private Initiativ, og Dagen efter kom Ministeriet med sit faktisk opretholdte Provisorium. Nu naturligtvis i Udvalg med det. Men det er Mangelen, ikke alene ved Handlingen, men ogsaa ved den Motivering, der gaar igjen senere, ganske vist noget forandret, men i Hovedtanken dog den samme, at det strider mod Oppositionens hele Grundlovsopfattelse at kunne forfaste det af Finantsministeren faktisk opretholdte Provisorium, efter at det en Gang er forkastet ved det private Initiativ. Naar vi saa spørge: Men høistærede Herrer! hvorledes gaar det saa med Gendarmprovisoriet, Straamandsprovisoriet, Politiprovisoriet og Udsæsesforprovisoriet, de ere alle sammen forfaste ved Folkethingets private Initiativ? Hvis Regeringen nu sandt paa — jeg forstaaer ikke, hvorledes det gaar til, at Regeringen kan undlade det, endogsaa i hele den første Del af Samlingen — at forelægge disse Provisorier for Folkethinget, eller Landsthinget lader dem komme herved, hvad saa? Jeg kan som sagt ikke forstaa, hvorledes Ministeriet kan undlade det, men det flyder jo altsammen ud i denne Tid, saa at man ikke kan betegne Tilstanden anderledes, end at det er en af Ministeriets provisoriske Bæsen skabt Bærevælling, som der ikke er Spor af Mening eller Grundlov i. Men naar Ministeriet i Morgen kom og forelagde de 4 Provisorier, eller de kom herved fra Landsthinget, saa maatte de ærede Herrer jo staa op og sige, at det var stridende mod hele deres Grundlovsopfattelse at forfaste dem; thi de ere en Gang forfaste ved det private Initiativ, og det vil være en Krænkelser af denne Forkastelse, dersom vi nu igjen forfaste dem. Jeg tror ikke, at man har tænkt paa, hvilke forunderlige Konsekvenser denne besynderlige Bending i Opfattelse og Motivering kan føre til. Men iøvrigt forstaaer jeg det nok, det vil sige, for Balgene forstod jeg det nok og jeg vil derfor ogsaa gjerne komme til at forstaa det ogsaa efter